

Reč pri odovzdaní inky

MUKYONG JDPSN

Mukyong (Roland Wöhrle-Chon) získal inku od zenového majstra Wu Bonga dňa 6. februára 2000 v Berlínskom zenovom centre.

(Zdvíha zenovú palicu nad hlavu, potom palicou udiera po stole.)

V 30. prípade zbierky kong-anov Mu Mun Kwan sa slávneho zenového majstra Matsu spýtali: "Čo je to Buddha?" On odpovedal: "Mysel' je Buddha."

(Zdvíha zenovú palicu nad hlavu, potom palicou udiera po stole.)

V 33. prípade zbierky kong-anov Mu Mun Kwan odpovedá na tú istú otázku: „Žiadna myseľ, žiaden Buddha.“

(Zdvíha zenovú palicu nad hlavu, potom palicou udiera po stole a ukazuje na oltár.)

Buddha je zlatý. Je toto myseľ alebo nie? Ak máte myseľ, ako ju udržíte? Ak nemáte myseľ, potom čo?

KATZ!

Je tu veľa uší a očí v tejto sále dharmy.

My všetci máme rozličné pocity, nálady, túžby a obavy. Rozmýšľame veľa o budúcnosti a dúfame, že bude iná, lepšia a krajšia. Ale to je len sen. Tiež rozmýšľame o minulosti, čo sme nezvládli, čo sme spravili zle a o veciach, ktoré nám ušli. Ale toto je tiež iba sen. Týmto nám uniká realita, ktorú zažívame teraz! Vyzerá to tak, že život je nepríjemná a náročná skúsenosť. Mal som rovnaký dojem o živote, keď som začal čítať budhistické knihy začiatkom 80. rokov.

Jedna kniha ma skutočne zasiahla a stále to trvá: Avatamsaka Sútra. Jej srdce je v tomto verši: „Ak chcete porozumieť Buddhom minulosti, súčasnosti a budúcnosti, potom sa musíte pozerať na vesmír ako na svet vytvorený mysl'ou samotnou.“ To je úžasné! Predstavte si, ak zmeníme svoju myseľ, potom je možné oslobodiť sa a dokonca žiť aj v raji. V čom je problém! Na určitej úrovni všetci rozumieme o čom hovorí táto sútra. Ak by sme boli šťastní a čulí, potom celý svet okolo nás by sa stal radostným. Ale ak sme smutní alebo máme depresiu, potom celý svet vyzerá smutne a dážd' sa zmení na slzy sveta. Všetko sa stáva problémom a my sme len pasívnymi divákmi vo svete, ktorý nevytvárame.

Ale každý vytvára vlastný svet. Majster Matsu povedal: „Mysel' je Buddha,“ a tiež povedal: „Žiadna myseľ, žiaden Buddha.“ Obidva výroky majú ten istý zmysel. Ak tomu chcete porozumieť, musíte odhodiť svoju myseľ do odpadkového koša. Hory, rieky, obloha nad nami – nič z toho nemá takýto problém. Sú stále kompletne. Je to naša myseľ, ktorá vytvára problémy. V 80. rokoch, keď som začal hľadať meditačnú skupinu, bol som od toho vzdialený.

Už som pochopil, že pojmové porozumenie nestačí. Musel som sa pokúsiť o niečo sám. Ale nebolo to ľahké. Mal som veľmi aktívnu a búrlivú povahu. Moja žena ma občas volá nervóznym a neúnavným. Preto som si nikdy nemyslel, že by som bol schopný sedieť v klude dlhší čas na poduške a nerobiť nič. Cítil som sa vzdialený od úctyhodného ideálu, ktorý nám predkladajú učitelia meditácie. Pokoj a pozornosť, ktorú stelesňujú mnísi vyzerala byť odo mňa veľmi ďaleko. Ale skúšal som.

Tesne pred tým, než som to už išiel vzdať, som stretol učiteľa Zenovej školy Kwan Um. Vyvinulo sa z toho veľmi zaujímavé stretnutie. Ten učiteľ bol tak energický ako ja. Rád organizoval a plánoval, tiež veľa telefonoval. Vždy kráčal len rýchlo. Vždy sa ponáhlal a robil dlhé kroky. To bola prvá vec, ktorú som si všimol. Tak som sa pridal k zenovej skupine v Poľsku. Niektorí z vás poznajú zenové centrum vo Varšave. Zenová praktika mi tam pripadala veľmi zaujímavá, nebola taká pobožná. Skôr naopak. Každý tam robil množstvo poklón a cvičil spevy, pripadalo mi to veľa! Bolo to úplne odlišné od meditačných techník, ktoré som skúšal dovtedy. Vedel som ako použiť energiu, ktorú vytvárala táto praktika.

Trochu neskôr som stretol zenového majstra Seung Sahna, ktorý navštívil našu malú zenovú skupinu v Berlíne. Robil som mu šoféra, tlmočníka a organizátora. Bol som učiteľom dharmy a nemeckým sekretárom pre zenového majstra Seung Sahna. Vtedy som ho nepoznal, tak som sa snažil byť opatrný. Občas moje energické správanie znervózňuje ľudí, a nechcel som na zenového majstra urobiť zlý dojem. Bolo to v čase, keď bol pád Berlínskeho múru.

Okolo Brandenburskej brány postávalo mnoho rôznych ľudí a predávali ruské hodinky alebo kamene z Berlínskeho múru za 10 mariek. Viezol som zenového majstra Seung Sahna, aby si mohol pozrieť Brandenburskú bránu, ktorá bola považovaná za symbol nemeckej jednoty. Dost' ho to všetko zaujímalo: „Čo je toto? A koľko stojí toto? A toto?“ Medzitým som sa pozrel na moje hodinky: „Ó môj bože, Dae Soen Sa Nim už musíme odísť do televízie na interview a potom navštíviť kórejskú sanghu. A potom späť na jong meng džong džin. Pane, musíme ísť, hneď!“ Odpovedal: „OK!“ Bol vždy pokojný. „V poriadku, poďme!“ Vlastne už bolo aj tak neskoro. Síce mi nerobilo problém šoférovať rýchlo, ale so zenovým majstrom by to mohlo byť riskantné rútiť sa zákrutami. Niekedy som sa na neho pozrel, zenový majster Seung Sahn len recitoval mantry držiac svoje modlitebné korálky. Pomyslel som si: „Och, bojí sa o svoj život.“ Ale nakoniec sme to stihli a on povedal: „Dobrá jazda! Keď šoféruješ, šoféruj na 100 percent, to je čistá myseľ!“ Páčila sa mi takáto reč.

Dnes tu stojím pred vami a dávam vám reč dharmy. Dostal som túto palicu a nosím tieto šaty. A niektorí z vás sa možno pýtajú: „Čo dosiahol?“ Nič

špeciálne! Táto stena je biela a tamtá tiež. Ale mám zážitok, ktorý bol pre mňa veľmi dôležitý. Stalo sa to v Kórei, v kláštore Shin Won Sah. Zúčastnil som sa tam na 90-dňovom ústrania, v roku 1993. Tam som zvykol mať dva super dni a potom jeden zlý. Stále znova a znova. Počas dobrých dní bolo všetko úžasné. Bolo tam taaaaaak pokojne a ticho, vonku ľahučko padal sneh. Vtáky spievali neopísateľne! Jednou z mojich úloh bolo každé ráno a večer udrieť na veľký kláštorný zvon. Každé ráno i večer sa údolím ozval zvuk zvonu. Dva dni šli ľahko a potom tretí bol nahovno. „Čo tu dočerta robím? Sbláznil som sa? Chcem ísť domov k mojej dobrej manželke!“ Dni takto pokračovali a všetko sa len zhoršovalo. Pokračovalo to dovtedy, kým som to neprestal skúmať. Zrazu ma to prestalo ovplyvňovať. Zaujímavé! Dni takto pokračovali ďalej, ale už to nebola prekážka. Už ma to viac neovplyvňovalo.

Táto skúsenosť pretrváva dodnes. Predtým, keď som sa pohádal so svojou ženou trvalo to minimálne tri dni a za tým ešte nasledovali tri týždne studenej vojny. Dnes to trvá len tri hodiny! Nie tak veľa. **smiech** Ale nemôže nám to pokaziť celý deň alebo náš život. To znamená „zahodiť svoju myseľ“, nie sa jej držať. Nechajte to ísť znova a znova.

Zenová palica, rúcho, sväté písma, sútry, mantry, Buddha, náboženstvá: všetko je to vlastne len placebo. Ale pokiaľ máme myseľ, potrebujeme to. Dokonca aj keď udržiavame myseľ pred myslením, staneme sa úplne slobodnými, stále to potrebujeme. Ak je niekto zamotaný do ťažkostí a utrpenia, musíme si obliecť róbu a cvičiť s ním zen. Lebo to je naša práca, pomáhať si navzájom.

Niečo také sa muselo prihodiť aj Bódhidharmovi. Niektorí z vás už tento príbeh poznajú. Deväť rokov praktikoval, sedel v Sorime v Číne. Hovorí sa, že sa nadychoval trikrát za hodinu, nejedol a nepil deväť rokov. V jeden deň sa pred ním objavil mních. Volal sa Hui Ko. Postavil sa pred jaskyňu a kričal: „Majster, prosím učte ma!“ Ale Bódhidharma sa nepohol. Bolo chladno a snežilo. Hui Ko opakoval svoju prosbu: „Majster, prosím, učte ma.“ Bódhidharma sa stále nepohol. Nakoniec si mních odrezal ruku, aby dokázal svoje odhodlanie a kričal od bolesti: „Majster, už to nevydržím! Prosím, pomôžte mojej mysli oddýchnuť si.“ Na to Bódhidharma odpovedal: „Kde je tvoja myseľ?“ Mních: „Nemôžem nájsť svoju myseľ.“ Bódhidharma povedal: „Potom som už tvojej mysli poskytol oddych.“ Máte myseľ? Kde je vaša myseľ? To je dôležitá otázka.

Dnes tu stojím, dávam vám reč dharmy a dostávam inku. Ale nezískavam nič. Ale vlastne niečo dávam, splácam obrovský dlh mojím učiteľom.

(Zdvíha zenovú palicu nad hlavu, potom palicou udiera po stole.)

Ničomu nedovoľte ostať vo vašej mysli.

(Zdvíha zenovú palicu nad hlavu, potom palicou udiera po stole.)

Nedovoľte vašej mysli zaplietať sa s vecami.

(Zdvíha zenovú palicu nad hlavu, potom palicou udiera po stole.)

Len to robte! Ako?

KATZ!

Ďakujem, že ste prišli a počúvali.

– Preložil Rasto Benko

Copyright © 2009 Zenová škola Kwan Um